

I

То бѣха врѣмена сурови!...
Чий подвигъ мощенъ бѣ затрилъ
Слѣди отъ стрѣвнитѣ окови?...
И кръвь дѣжда ли ще измий!...
Вѣковенъ гнетъ на ятагана,
На чужди дръзки племена,
Царуваше съсъ власть венчана,
Низъ родната свѣта страна!...

Като презъ сънь тозъ блѣнъ разтресенъ,
Примамва моя кржгозоръ,
И пакъ звучи стихийна пѣсенъ —
Блѣсти прѣзъ бури метеоръ!...
И връща се пѣвеца страненъ
Къмъ мрачно минало сега,
Въ страницитѣ на подвигъ браненъ
Бѣлѣжи скръбната ржка!...